

XUT!

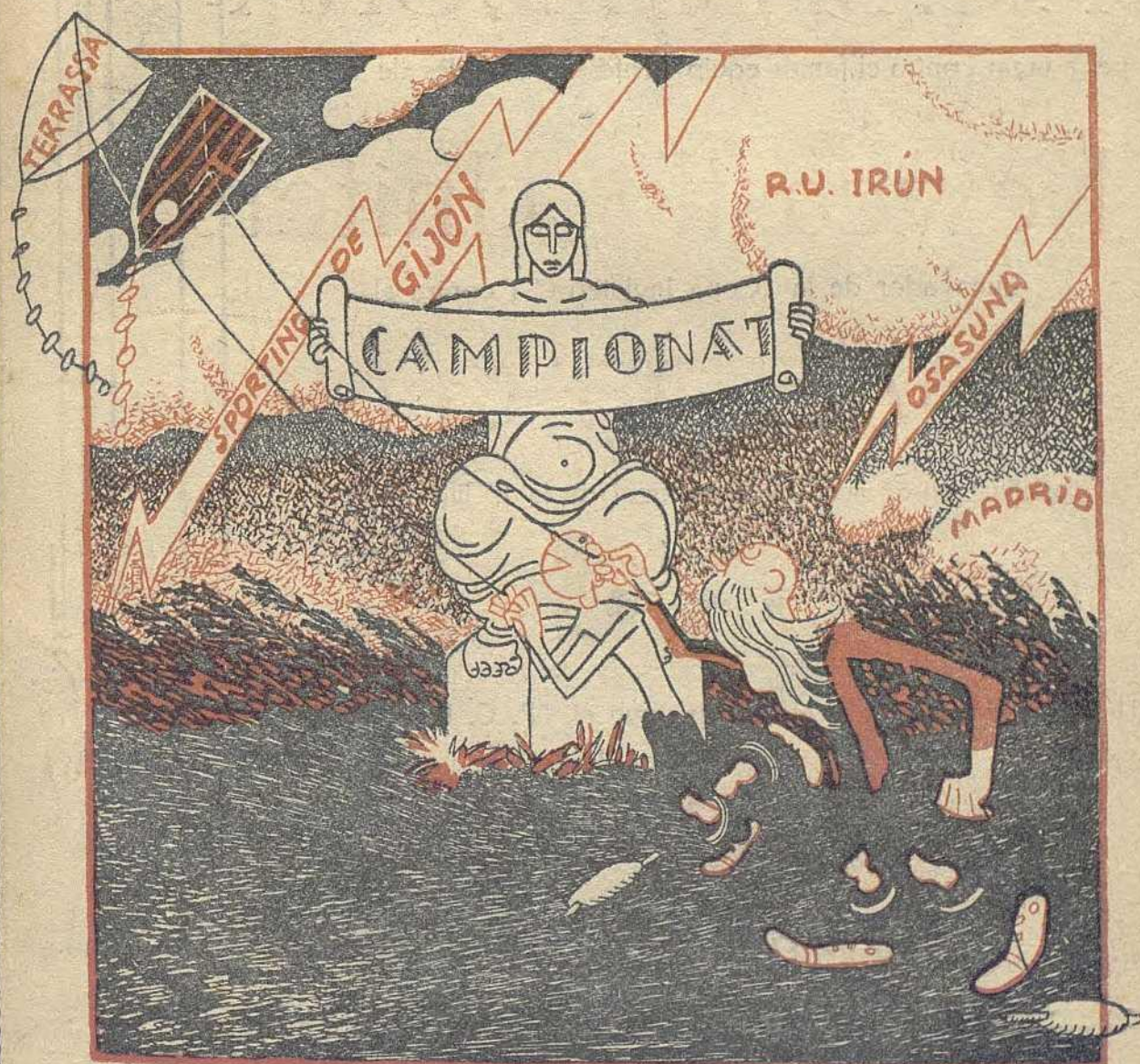

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER NOU, 45

ANY II — NUM. 72
BARCELONA, 7 MAIG 1924

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

Al·legoria del campionat d'enguany

Número extraordinari

25

cèntims

Aconteixement deportiú

Partits internacionals organitzats pel

F. C. BARCELONA

per a jugar contra el famós equip professional anglès de 1.ª Lliga

Newcastle Unitet

guanyador de la "Copa Inglaterra" i contra el

EVERTON

classificat en 6.ª lloc del campionat de la 1.ª lliga anglesa

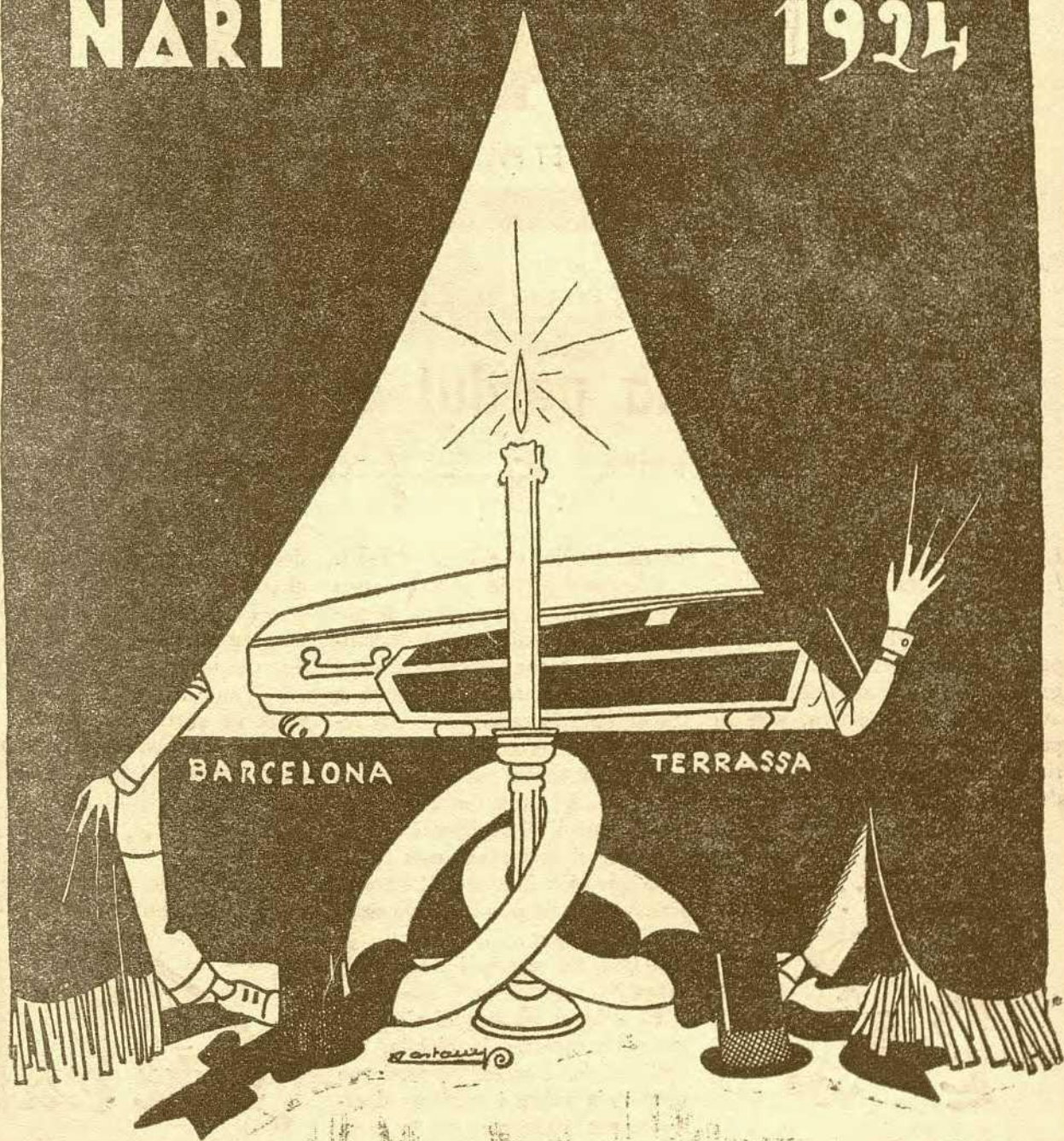

Una vegada efectuats els partits amb el "F. C. Barcelona" el "Newcastle Unitet" i l'«Everton» es disputaran una magnífica copa oferta pel "F. C. Barcelona"

Detalls en els propers números

CAPIONAT D'ESPANYA **XUT** EXTRAORDI- NARI 1924

PEL FORAT DEL PANY

Per què s'ha perdut el campionat

INDISCRECIIONS, XAFARDERIES, ANECDOTES, SUCCETS I UNES QUANTES VERITATS QUE COUEN

LES GANES DE JUGAR I L'AMOR AL CLUB ::

El diumenge abans del desempat, es rebé al «Barça» un telegrama, per mitjà del qual es feia avinent a la Directiva, que el partit amb l'«Irún» se celebraria a Sant Sebastià. Això produí l'enrenou que ja es poden

de facturar-los el dilluns el matí.

L'encarregat de portar a cap aquesta missió, es carregà de paciència i de resignació i començà aquella mena de calvari, convençut, interiorment, de què a tot arreu se'l rebria com un recaptador de contribucions.

Va començar per casa d'en Carulla. A l'anar a donar els pics i repicó, el vigilant i el «sereno» se li acostaren, més feréstecs que dos hussars d'opereta, i amb cara de poques bromes el van interrogar:

—Qui és, vostè, i a qui demana?

El delegat no tingué altre remei que mostrar la cèdula, les credencials, tots els papers que portava a sobre i explicar detalladament l'objecte de la seva missió i el necessari que resultava en Carulla a Sant Sebastià. Els dos noctàmbuls en gras del

deber, cediren i li franquejaren el pas.

—Per què tantes precaucions? —preguntà, inquiet, l'ambaixador del «Barça».

—Veurà: d'ençà que en Carulla va sortir del «Sans», han provat d'assassinar-lo quatre o cinc vegades, i hem de vigilar.

En Sami no es despertava ni a trets. Li donaven cops a l'es-

suposar, i es destacà un petit persuassiu per a que anés a cercar els jugadors d'un a un, a fi

quena, el cridaven fins eixordar-lo, a cau d'orella, i li cantaven les absoltes per veure si s'espant-

tava, però tot era inútil. Per fi, simulant un *jazz-band* amb una cassola, una ampolla buida i un xarrac, obrí els ulls i, engrescat, cridà:

—Visca la Pepa! Ara va bé!

Quan sapigué que volien emportar-se'l a Sant Sebastià, tornà a aclucar els ulls i confessà que no estava per brocs.

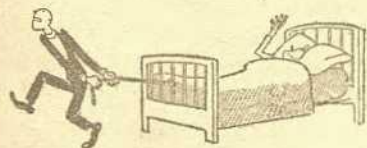
L'ambaixador del «Barça» no tingué altre remei que enganxar-se com un burret de drapaire al capçal del llit i d'aquesta faicó arrossegar-lo fins l'estació, dipositant-lo allà fins la sortida del tren.

Quan per la reixeta de la porta de càn Planes s'enteraren de què en Planes tenia de marxar cap a Sant Sebastià, s'oïren unes remors misterioses i la porta va obrir-se de bat a bat.

Els tamburets del rebedor començaren a ballar una dansa desenfrenada, les cortines de les finestres voleiaven per l'espai fent espetec de roba encatronada, els mobles cruixien i un canari dissecat miolava. Una fantasma vestida de blanc, arrossegant una cadena de rellotge, va creuar el corredor, llençant rogalles esgarrifosos.

L'ambaixador del «Barça», que comprengué que tot allò ho feien per tal que en Planes es podés quedar tranquil·let a casa, cridà:

—Planes! Els que vinguin cobriran mil peles de momio!

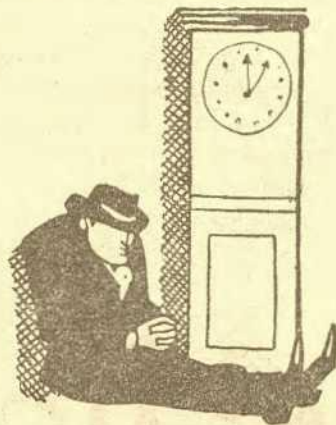
...I, és clar, com a bon *amateu*, en Planes, es sacrificà pel club i hi va anar.

A l'Alcàntara, no hi hagué manera de convèncer-lo. Prometé solemniament que el dilluns

a la nit sortiria cap a Sant Sebastià, però que no podia deixar els malalts de cap de les maneres.

L'ambaixador del «Barcelona» cregué el més prudent desaparèixer i fiar en la paraula del capitán.

Pel que es veu, tots tenien unes ganes de marxar que en-

grescaven. Si els onze mil socis haguessin pogut ésser testimonis d'aquestes escenes, a ben segur que la policia els hauria tingut de treure els jugadors de les mans, per a que no els esbocinessin.

Diem tots, i no és pas veritat. En Pasqual, des de les onze del vespre, s'estava dessota el rellotge de les oficines, comptant les hores, els quarts, els minuts i els segons que mancaven per sortir.

—*Ya no faltan más que siete horas! Ya no faltan más que seis horas cuarenta y siete minutos! Ah, qué ganas tengo de que mi portería no sea perforada!*

En Pasqual era l'únic, doncs, que tenia ganes de jugar. El «Ford» no li havia pujat al cap.

LES MEMÓRIES DE L'ALCÀNTARA :

Quan l'Alcàntara anà a pujar al tren, a l'estació de Barcelona uns quants socis el despediren.

A l'arrencar, se sentiren moltes veus que deien:

—Memòries per tots!

...I el capitán, a mitja veu, respongué:

—*Son a seis reales el tomo!*

—Segurament es referia a *Mis memorias*.

EN TOMEU

La gent de Sant Sebastià s'astoraven cada vegada que veien passar els jugadors del «Barça». Els homes corrien a amagar-se a la taverna i les dones cridaven desesperadament les criatures i les tancaven a casa. Primerament, els nostres internacionals no en feren cas i se n'alegraren, creient que aquell pànic era degut a la seva anomenada d'invencibles. Però ben aviat pogueren donar-se compte de la seva error.

En Pasqual, més campetxano que els altres, s'acostà a una pobre dona que omplia el cantí a la font i li preguntà el motiu d'aquell esverament tan general i tan particular.

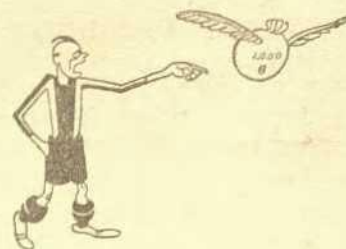
—*Verá uté! Como ustés son como Tomeu, y ahora estamos en la época de las gabardinas!*

—*Ahora lo comprendo todo!* —va dir-se en Pasqual.

Aquella gent havien llegit en Karomte.

LES DIETES

Dues hores abans de sortir al camp, el representant del «Barça» rebé una comissió d'uns

quants jugadors que reclamaven dietes extraordinàries amb motiu del desplaçament.

—Però, homes, jo ara no puc!

Espereu que arribem a Barcelona!

La comissió no acceptà cap ajornament i prometé solemniament que si no cobraven no jugaria per amor al club. Al veure que no en podien treure res, degut a què el representant no tenia prou quartos, arrossegant els peus i amb posats de mandra reconcentrada feren via en direcció al camp, amb més ganes de jugar al dòmino que no pas a futbol.

JO ELS ANIMO

A la segona part tot anava com Déu volia. L'Alcàntara ja no portava el mocador, en Sami feia uns salts de pardalet novell que enternien, en Martí rodolava més que no pas corria, en Sagi passava el rosari, mentre el mig ala que el marcava li prenia les pilotes a dos dits del nas; però, en mig de tots, plantat com una estàtua, amb la panxeta enfora com un monument al·legòric al mig centre d'altres temps, en Sanxo contemplava com jugaven i cridava:

—Passa-la a en Martí! No us esvareu! Vatua ronda, sou uns llores! Xuta d'una vegada, Alcàntara! No perdeu la serenitat!

L'Alcàntara es va empipar i, amb cara agre, li digué:

—Pero ¿tú qué haces?

—Jo, us animo!

...I es va tornar a eixugar la suor, sense intentar ni amb el pensament acostar-se a en René.

L'ALEGRIA DEL «BACK»!

Quan en Surroca va començar a repartir estopa, els irundarres es quedaren veient visions. Aquell home hauria sigut un mestre boxeant amb els peus.

En René, espantat, se li va acostar i amistosament l'interrogà:

—Pero, amigo! A qué viene este movimiento de piernas?

—Lo hago para facilitar la circulación de la sangre.

En René escampà la vista, veié sis cames dels seus que sanguejaven i somrigué, convençut de què en Surroca era un ironista.

EL POBRE PASQUAL

En Pasqual, amb un braç a la misèria i un jersei a la sopa, aguantava com un home les escames dels irundarres.

Un de Sant Sebastià s'estranyà i preguntà, astorat:

—Pero, a este hombre ¿qué hay necesidad de romperle para que se doble?

Estàvem a punt de plegar el ram de repòrters de boxa, quan l'altre dia en Molero ens va deturar i ens assabentà de què molt aviat se les tindria amb en Pulmones.

Com que uns ens asseguraren que l'adversari d'en Pulmones seria l'Hoche, i altres ens juraren per la seva salut que seria l'Alís (gran) o en Rover, quan en Molero ens digué això arronçarem les espatlles i no ens hi trencàrem el cap.

Lo que fuere, sonará, que diuen els castellans.

A l'últim, gràcies a Déu, tindrem el gust de veure en Girón davant d'en Denain. Ja estàvem tips de què posés K. O. als campions de tots els carrers de França. Per això, al saber que el seu adversari seria en Denain, vàrem respirar.

En Pasqual, que ho va sentir, respongué, oportú:

—Un propietario de un «Ford» está formado a prueba de contrariedades!

EPILEG

Hem sigut indulgents. Si apretéssim, molts es creurien que ens volem cobar amb la desgràcia..., i això, mai!

Sols ens proposem orientar els socis, per a que no facin responsable la Junta d'un fet que no hi té cap culpa.

DOVA

Veuran: si vol ésser el rei del K. O., que ho sigui de debò.

En Casanovas ha estrenat un vestit de gabardina color d'oliva novella, amb cinturó i aplicacions de la mateixa roba, que és el *disloque*.

Psh! Es el que nosaltres hem dit sempre: en Casanovas, malgrat la seva modèstia, està predestinat a ésser més popular que en Sami.

L'un és el rei del *dribbling* i l'altre és el rei dels directors de combats.

Pel dia 13 s'està preparant una vetllada de *primo cartello*.

Ja era hora, perquè, si arriba a trigar una mica més, estàvem disposats a anar a trompada seca nosaltres amb nosaltres, per veure si ens trèiem l'ensopiment de sobre.

EL FRARE DEL BARÒMETRE

El per què el «Barça» ha perdut el campionat d'Espanya

Estava empaitant una puça que botia per damunt del meu catre de viatge, com volent imitar en Sami, quan en el tronat i hereditari rellotge de paret sonaren les dotze del migdia.

—Les dotze!—vaig dir-me tot posant-me precipitadament el barret de palla color cafè amb llet, mentre d'un cop de colze trencava impensadament el mirall de la meua toaleta, que em costava més d'un ral.

Surto, i corrent com un boig me'n vaig a una casa de préstecs per penyorar-hi una cadena d'un gos que se m'havia mort d'un atac de cor al veure les parades que féu en Pasqual el segon dia de l'«Sporting», i que me'n donaren deu cèntims.

—Ja n'hi ha prou pel tramvia!—vaig dir-me tot pujant al primer que passà i que em deixà a unes quantes passes de la Redacció del XUT!

En arribar-hi les cames em flaquejaren i el cor em deia que l'amo m'acomiadaria.

Arribar a l'hora de plegar!

—Ah! Ja me la pagaràs, maleïda puça, si em despatxen!—vaig dir, cloent els punys amb ràbia.

Però com que no calia perdre més temps, vaig decidir-me a entrar a la Redacció tot acabant-me de fer el nus de la corbata del «Barça», que amb aquelles presses m'havia descuidat de fer.

Ja sóc dins.

Oh!!!...

Què és ço que veuen els meus ulls?

Sembla un quadro plàstic!

En Dova, amb una ampolla de «Il·lustre» negre a la mà, va pintant les parets de negre, mentre el seu fill, al seu darrera, amb una galleda de calç i un pinzell posa aqueixa inscripció: «Barça», R. I. P.» En Quicoff-Plon-

geon, que sap un xic de música, toca la «Marxa Fúnebre», de Chopin, tot sospirant malenciniosament. En Cuscunilles anava fent solitaris pausadament. El Mosso encarregat de la caceria de pucès anava recitant versos romàntics. Entre ells, aquest que segueix:

*Hojas del árbol caídas,
juguete del viento son;
y las ilusiones perdidas
son ¡ay! hojas desprendidas
del árbol del corazón.*

Tan sols hi mancava l'Esquimal de Gratallops per a fer el

paper d'enterraments. L'amo estava escrivint una carta de condol per en Cardona.

—Bueno! Què passa? Qui s'ha mort?

En oir aquests crits, l'amo em digué, sense renyar-me per la tardança:

—Hem perdut el campionat d'Espanya!... Aquest dimoni d'Hado Adverso ens ha fet la guitzia!

—Ca!—vaig dir, posant-me la mà al front.—La culpa no és de l'Hado Adverso!

—Doncs, de qui és?—em digué l'amo tot encuriós.

—Ja veurà: aquest matí, al llevar-me, he trencat un mirall, i... mirall trencat, desgràcia segura!

EL SERENO DE L'ALTRE BARRI

GLOSSARI INCOHERENT

EL "SIS"

Hi han números cabalístics. Els que no creuen en bruixes ni en malestrugues s'en riuen d'això, que és més cert que les pretensions d'en Peidró. Coneixtem a un pegot a qui el número 27 era tan fatal com Sant Mamés a Barcelona. Un dia abans de dit dia, o sia el 26, se li va morir el pare i tres dies després de dit dia, al cap d'un any, li varen afaitar l'agulla de la corbata.

Al «Barcelona» el número fatal és el sis. Es un número que la Directiva, si pogués, l'esborraria de la llista i, per a major càstig, no li firmaria la llicència.

Els sis gols de San Mamés varen inaugurar la tanda de malvestats. S'en va parlar molt temps d'aquells tres parells... Anava en Noga a en Cardona i li deia, tot inclinant-se ceremoniosament:

—Sis...

—Vostè també? Jo el feia més seriós!

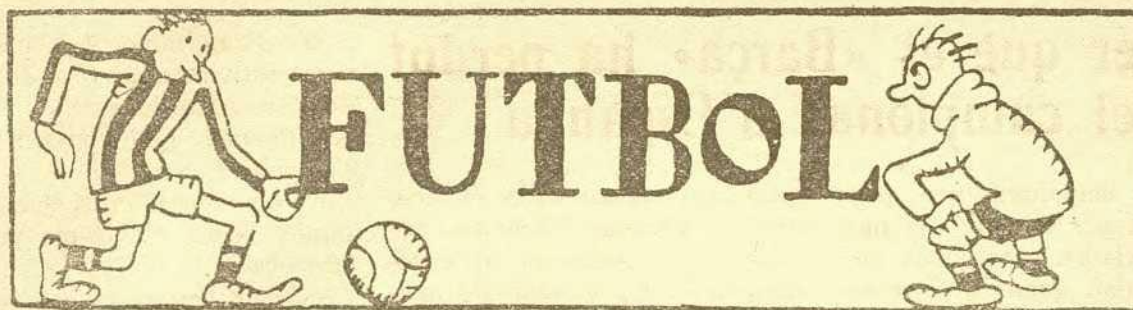
—Siés servit... Tingui aquest rebut. Es el sou d'en...

El temps ho anà esborrant tot com esborrà tot allò que els azulgrana deien d'en Blanco. Però vingué la Federació i se li acudí seleccionar a sis jugadors del «Barcelona» per a anar a París. A sis! Al assabentarnos-en ja ens vàrem veure la pedregada al damunt. A veure si el número fatal farà de les seves?

I en va fer. La primera desgràcia va ésser el que sis directius barcelonins anessin a Sant Sebastià. Això ja és prou per a escamar a qualsevol. I després vingueren els sis gols l'un darrera l'altre.

Per això l'esperament entre els sis que tallen el bacallà al «Barcelona» és justificat. Si tornarà l'«Europa» a remenar les cireres? Si serà l'«Español»?

Per a major atabalament, l'«Europa» n'ha fet sis a Madrid...

Ploreu, ploreu, ninetes,
que el Barça està malalt.
Sis gols li encolomaren
a n'el pobre Pasqual.

RESSENYA CONDENSADA D'UN VIATGE TRÀGIC A SANT SEBASTIÀ

(El dolor no vol paraules. Les
grans penes són silencioses. Res-
pectem el dol. Muts i a la gàbia.)

LA VIGILIA

Un federatiu.
Un altre federatiu.
Un altre.
Un altre.
Un altre.
Un altre.
Una reunió misteriosa.

Un «i ara!, de cap manera!».
Una nit de parranda...

EL DIA FATAL

Cares estirades...
Dos defenses que avancen
massa.
Un gol!
Un altre.
Un altre.
Repòs i tristesa en els rengles
directius.
Un altre gol.
Ara en fem un nosaltres.
El cinquè, en contra.
El sisè...

Bronca a la fonda.
Vuit pepes.
Una mitja pepa. (En Sancho.)
Un de bona fe. (En Torralba.)
Un «as». (En Pasqual.)
I un gol per cada directiu.

L'ENDEMA

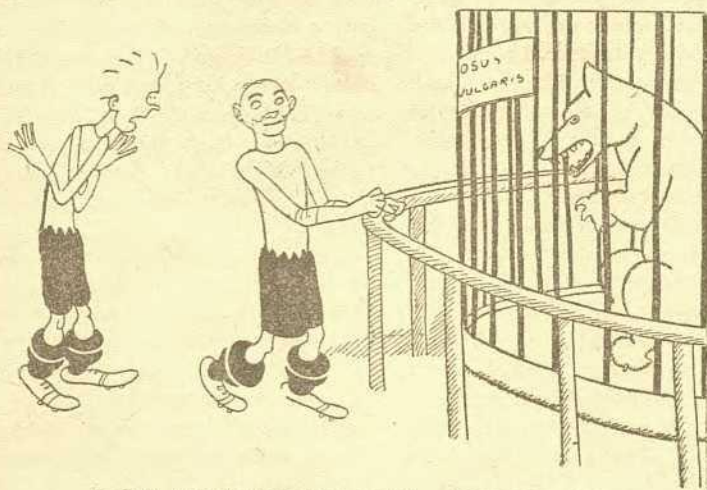
A Barcelona: onze mil disgus-
tos.
I una por bòja de què en No-
gareda faci un disbarat.
Sic trànsit glòria mundi.
Pulvis eris...

La semifinal del campionat del grup "B" Terrassa-Osasuna

Quan un club està de pega,
amb l'«Osasuna» ensopega. O,
sinó, que ho digui el «Terras-
sa». Els egarencs sortiren al
camp amb tota la fe i l'entusias-
me que necessitaven per a sor-
tir victoriosos. Desenrotllaren
una tècnica i una capacitat de
joc capaces de desorientar a mit-
ja dotzena d'«Osasuna», però
un penal poca-solta es va atra-
vessar pel seu camí i la victòria
correspongué a l'«Osasuna»,
que si de quelcom es pot van-
tar, és d'ésser un equip dur de
pelar.

Tota la ciència del «Terrassa»
es va estrellar contra aquells ho-
mes de ferro colat i pedra pica-
da, que cada vegada que topa-
ven amb un egarenc el deixaven
bo per l'arrastre.

Aquests tragos és convenient
passar-los, car en l'adversitat és
quan es fan forts els equips. Es

DOS JUGADORS DEL «TERRASSA»

—No tinguis por! Acosta't, que no mossega.
—Oh! Es que podria ésser l'«Osa-suna»!!

com la canalla, que com més cops es donen i més nyanyos reben, més forts es fan i més es desenrotllen.

El «Terrassa» va començar dominant i desenrotllant un joc valent a tren forçat, clavant de tant en tant alguna relliscada, degut al mullader que regnava en el camp.

Si l'«Osasuna» provava de fer alguna escapada, els seus davanterers es veien deturats invariablement per en Massagué, que tenia un dia dels bons.

El porter de l'«Osasuna» va fer unes quantes parades i els d'allà dalt començaren a engrescar-se.

L'Argemí va clavar un xut reconcentrat i furient que va tocar el pal. Allò ens va desanimar una mica i vàrem començar a pensar amb la guigne. En Gu-

rucharri ens va clavar un parell de *sustos* que no varen passar de *sustos* per l'excel·lent actuació d'en Massagué.

Quan arribà el descans sense haver funcionat l'*score*, començarem a excitar-nos i a intranquil·litzar-nos, tement un contratemps.

Començà la segona part amb un xut marca *apisonador* d'en Canals, que l'Areta va deturar només que per fer-nos la guitza.

El joc seguí favorable al «Terrassa». La davantera s'entenia de valent i la defensa no reposava ni un moment, procurant que no molestessin en Marcet.

Però el reflí, que es veu que s'avorria no veient fer gols, va agafar el xiulet i assenyalà un penal contra els egarencs. En Burgaleta (un poca-solta sense entranyes), amb més mala intenció que un «miura», va perforar la porta d'en Marcet, i els que

sabem què cosa és pega, ja preveïrem un disgust.

Efectivament, el resultat ens va donar la raó. Després d'una sèrie d'intents desesperats del «Terrassa» per assolir l'avantatge perdut, el reflí va donar el partit per llest, i amb la cua entre cames tots plegats sortírem a esbargir-nos i oblidar les engúnies passades.

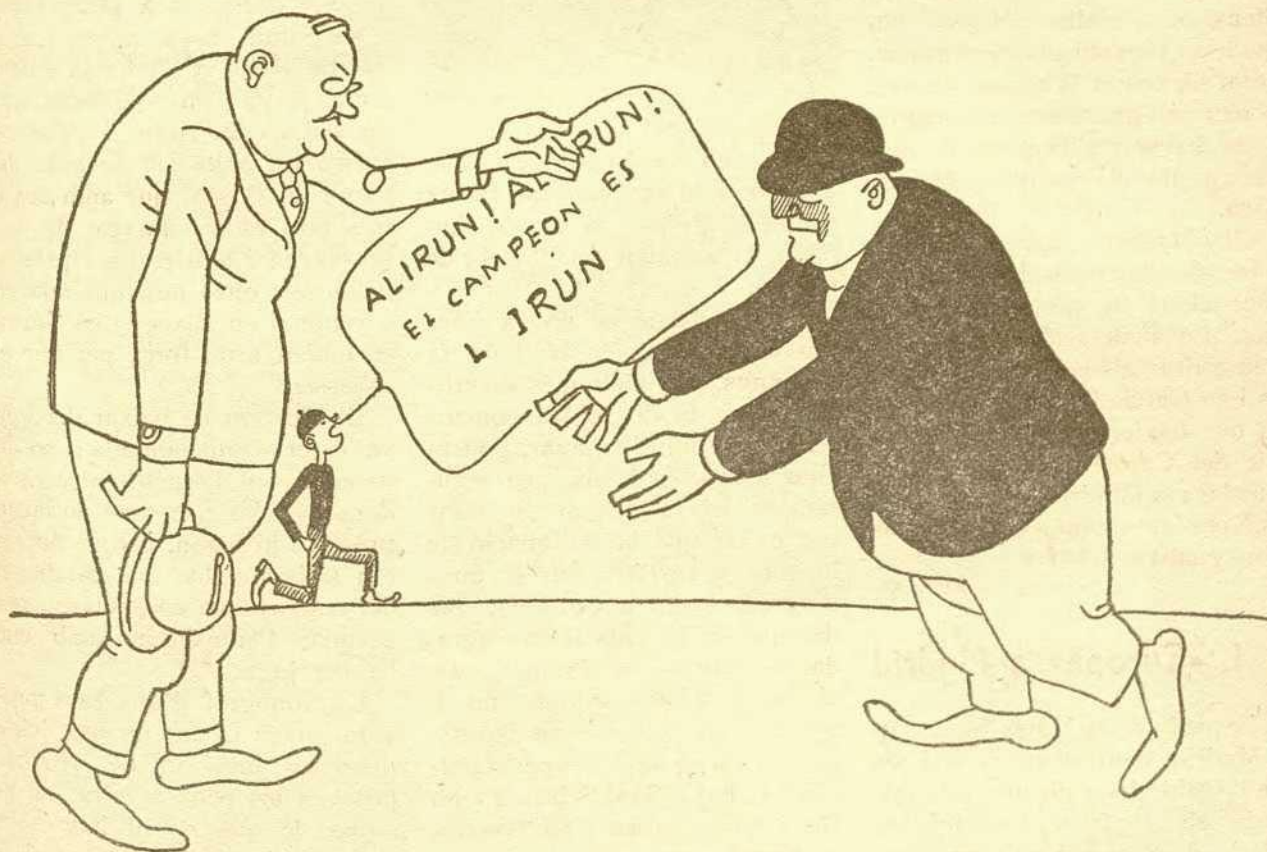
Què hi farem! Sí, mira, és allò!...

UN EGARENC QUE HI ERA

Europa-Sabadell

La nova tribuna del camp nou de l'«Europa» tornà a retronar pels aplaudiments, xiulets i altres expansions pròpies dels aficionats futbolístics.

El «Sabadell» rebé del carpó, no aclaparadorament, però sí el

—Ja ho sents, Cardona!

—Ho sento, Gamper, ho sento!!!...

suficient per deixar sentada la superioritat de l'«Europa».

En Cella, l'Olivella i l'Alcàzar, per l'«Europa», i en Cabedo i en Monté, pel «Sabadell», foren els millors.

U. E. de Sans Meteor, de Praga

Els de Sans han fet un partit excel·lent, reforçats per en Peidró i en Gularons. Un partit que deixà satisfet a tothom. En alguns moments el joc devingué una mica fort, però no hi hagué que lamentar cap accident greu.

Com que aquest número està dedicat al campionat d'Espanya, deixarem uns quants comentaris pel número vinent.

L'«Irún» campió d'Espanya

L'«Irún», amb aquella davantera que ens semblava tan inofensiva, aquella defensa tan modesta i aquell porter tan poca cosa, ha passat la mà per la cara a tots els internacionals haguts i per haver i s'ha posat el títol de campió d'Espanya a la butxaca.

El «Madrid», malgrat tenir el pare alcalde i més de cent recomanacions de pes, ha anat al pot. La Federació Nacional es deu estirar els cabells. En Maïra i en Garcia Cernuda ens consta que havien promès vestir hàbit del Carme si el campionat quedava a Madrid.

Xoca-la, «Irún», que te l'has ben guanyat!

Y.

L'«Europa» a Madrid

La colla d'en Mates feren cap a Madrid, convençuts de què als de l'«Athletic» amb una sola mirada els tindrien esporuguits. Però el primer partit va anar justet que no guanyen els ma-

drilenys. El camp estava mullat, és cert, però aquesta excusa és exclussiva del «Barça», i per ésser exclussiva del «Barça» els «europeus» no poden usar-la. Amb penes i fadigues conseguiren empatar, però a tres gols, el qual resultat fou la desesperació d'en Jaumandreu, que se'n va anar al llit sense sopar.

Però arribà l'endemà i el sol de Gràcia sorgí esplendorós i radiant. En Cros va agafar la batuta i *guay!* del que desafinés. Fins l'Alegre estigué magistral i desorientador. En Cella va ésser l'amo en qüestió de fer feina, car va marcar dos gols efectius i trenta quatre de pensament.

LA VUELTA AL HOGAR

De la tornada dels jugadors de *campo propio*, ningú n'ha fet cap retrat al magnesi. I si no fos per nosaltres, que vàrem acudir al lloc del *suceso*, cap periòdic ni setmanari s'hauria atrevit a parlar-ne.

Per això nosaltres, que *lo que no vemos lo inventamos*, vàrem acudir el dijous a la nit, en conclave, al baixador del Passeig de Gràcia.

L'arribada, si bé no va ésser tan *charmante* com la d'ara fa dos anys, fou molt més divertida; entre la distingida concurrència que no hi va anar, podem citar a mossèn Lluís, que segurament estava ocupat en resar per evitar que la indignació de la gent no arribés fins el punt d'agredir-los; en Cardona, que diu que en sa vida li han agradat els drames; en Gamper, que, al revés d'en Cardona, no li agraden els sainets; en Rosell, que no els va anar a esperar perquè va anar a Sant Sebastià amb ells i no va tornar; en Sostres, en Segura, etc., etc.

Entre els que hi varen anar,

L'Olivella i l'Alcàzar n'entraren un cada un i en Cros es va encarregar d'acabar la mitja dotzena amb un parell de cacauets dels que fan trontollar els pals.

Els madrilenys es varen fer un tip de xiular als seus, que tingueren una tarda ensopida i poca-solta i molts espectadors prometeren traslladar-se a Gràcia i fer-se socis de l'«Europa».

La gent d'allà dalt, amb el 6 a 0, devien quedar tan aclaparats com el «Barça» amb el resultat de Sant Sebastià, amb l'aggravant de què els madrilenys es quedaren el cabasset a casa seva.

X. M.

trobem apuntades un gran nombre de «samitieriques», que anaven decidides a desagreuja a en Sami, ja que aquell home not de René no li havia deixat fer el *mago*; en Nogareda, que no sabia com riure al saludar; en Cabot, amb coll de *pajaritas* i tot; en Bosch, que amb dos o tres més estava amagat darrera un cotxe; i una petita representació dels onze mil, que anaven a veure si en Planes i en Surroca tenien prou força per dur el cabasset.

El moment de baixar del tren va ésser «emulsionant»; no hi varen haver discursos ni *corbells*; lo primer, perquè portaven pressa, i lo segon, perquè no varen trobar enlloc una carabassa del tamany que necessitaven per premiar l'entusiasme amb què havien jugat.

Un fonògraf d'una casa propera estava tocant un pas doble quan els jugadors del «Barça» posaven els peus a terra, estranyats de què no hi haguessin anat els deu mil a desagreuja-los de la injustícia que havien

fet els de l'«Irún» al fer-los sis gols.

En fila índia i barrejats amb els viatgers que venien en el mateix tren, varen anar pujant; el primer va ésser el *capitán*, que, per donar una prova d'*arrojo* i obligat pels seus companys, va obrir la marxa; a l'aparèixer al vestíbul, va ésser rebut amb dos o tres xiulets; però el *pueblo*, al donar-se compte de què estava

demudado i d'un color indefinible, es va compadir i es va reservar per a quan pugés en Planes; però el gran defensa blau-grana no va venir; en Planes no sap el que es va deixar perdre, i, a més d'això, va ésser una desatenció, ja que quasi tota la gent que era a l'estació l'esperava a ell.

En Samitier i en Torralba tampoc varen venir, no sabem

per què; el que sí sabem és que així es varen estalviar de sentir-se, com els seus companys *magos*, olímpics, *internacionales de biscuit glacé*, *camelos*, etc., *piropos* amb què la gent els anava obsequiant; això, a part d'alguns que varen arribar fins a l'«Alirón»...

EL CÒNCLAVE

Autògrafs d'impremta

CONFESSIONS INGÉNUES DELS JUGADORS BLAU-GRANA I DELS DEL «TERRASSA», DESPRÉS DE JUGAR LES SEMIFINALS DEL CAMPIONAT D'ESPANYA DELS GRUPS RESPECTIUS

«La defensa, en vez de actuar de muro infranqueable, fué el punto más vulnerable de nuestro equipo. Los delanteros, con otra defensa, hubiéramos hecho más gols».—*Alcántara*.

«La defensa ha tingut la culpa de tot, i, en dir la defensa, em refereixo a la irundarra, que ens ha fet la guitza tant com ha pogut».—*Samí*.

«Jo he complert amb el meu deure. Ja saben que en casos de compromís poden disposar d'en Martí».—*Martí*.

«Jo he fet el que he pogut, i el que fa el que pot, no està obligat a més».—*Piera*.

«En aquests camps del nord, un es troba tot deseparat. No és igual sentir els socis del «Barça» cridar: «Bravo, Sagi! Ets l'amo!», que trobar-te en mig d'aquesta gent que, quan veuen que no pots tocar pilota, és quan estan més contents. Ah, si tots els partits es podessin fer en el camp de Les Corts!»—*Sagi*.

«La meua mare ja m'ho deia que no hi anés; però he volgut ésser tossut i no m'ha anat bé. Ara em comencen a trobar massa gras. Potser si que es pensen que, per fer-los contents, faré com l'alcalde de Cork!»—*Sancho*.

«He fet de davanter, de mig, de defensa i de porter; he jugat net i he jugat brut; ho he provat tot, però ha sigut debades. Si no fos immortal, ja m'hauria suïcidat».—*Carulla*.

«He sigut l'amo. La meua serenitat no l'ha tinguda ningú més. Això els demostrarà que l'experiència és la mare de la ciència i que un servidor, d'aquí seixanta anys, serà un jugador complet».—*Torralba*.

«Malgrat posar tanta ciència com he pogut en les meves *zancadillas*, se m'ha vist el llautó. Quan hi penso, em fa l'efecte que tot plegat ha sigut un somni».—*Planes*.

«Jo he tingut de carregar amb

«Al fin y al cabo», pel que hi hem vingut a fer a aquest món...
—*MOZART*.

els neulers. He sigut el manxaire. He tingut una tarda tan desgraciada, que gairebé sempre que provava de clavar una cossa a la pilota, tocava el ventre d'un davanter irundarra. No tindrè altre remei que assajar-me a tirar al blanco amb el peu».—*Surroca*.

«Me he «rompido» el brazo, me he fracturado el equipaje y se me ha dislocado la gorra. Mas, a pesar de todas estas calamidades, he detenido 467 balones, según estadística del señor Guardiola. ¡Suerte que tiene uno!»—*Pasqual*.

«M'estimaria cent vegades més lluitar contra l'Osa Mayor, que contra l'«Osasuna». Aquí i a tot arreu».—*Santolària*.

«Si per alguna cosa em dol la derrota, és per l'extraordinari del XUT!. Ens hi hem jugat el retrato».—*Canals*.

«Té la culpa en Lusarreta perquè ens va fer la...».

Argemí.

«El perdre per un gol, a mi no em diu res».—*Rediú.*

«Es de doldre perquè els del «Martinenc» ens pendran el pèl, però que consti que el «Martinenc» no es va trobar davant de cap «Osasuna».—*Roig.*

«Rep, deslloriga't una dent, extenua't, acaba fet una desgràcia i després perd, encara! N'hi ha per donar-se als dimonis!»—*Fernàndez.*

«De totes maneres, consti que som campions de Catalunya del grup «B».—*Papell.*

«Si posseïm més tècnica i som més bons jugadors que els de l'«Osasuna», per quins set sous hem perdut? De vegades un home fa una atzagaida, però està carregat de raó».—*Segarra.*

«No tinc de dir res. Les excuses fan papioli. Tot i havent per-

dut, tinc cinc clubs de *postín* que em voldrien com a defensa. ¡*Parra que te enteres!*»—*Massagué.*

«Senyors, no hi ha justícia! Per jugar bé i perdre, tant se val jugar malament!»—*Rovira.*

«Que consti que va ésser de penal. Lo altre ho vaig deturar tot. Els porters som així. No sé si em quedaré un «Amílcar» o un «Fiat».—*Marcel.*

MOTORISME

El dia 18 de maig tindrà lloc a l'Autòdrom de Sitges la cursa de motocicletes organitzada pel «R. M. C.».

No cal dir que hi ha inscrites més «Douglas» que no pas «Shanfoot», però això no diu res en perjudici de la nostra marca, que cada dia té més admiradors.

En Mariani, amb la seva petita «Garelli», tornarà a engrescar-nos volant per sobre l'Autòdrom com un avió, i en Vidal amb la seva *jamona* «Indian», tornarà a esgarriar-nos... si no es desmaia o la pega no l'acompanya.

No cal dir que un servidor hi compareixerà amb la ploma i el llapis, disposat a mapar i descriure el més engrescador de la cursa, sempre, això sí, *si el tiempo no lo impide y la «Shanfoot» lo permite.*

Els de la benzina ja ho saben, doncs: el XUT! portarà la ressenya més interessant de totes les que es publiquin *al país y al extranjero.*

SARAGOSANO

LLEGIU CADA SETMANA

XUT!

El de més broma — Val 15 cts.

Tingui present

No oblidi

Recordi sempre

Si vostè

que les mans són la part de la persona que més s'embruta i contagia.

que el sabó MAGNA, pastilla verda, no és un sabó més, sinó una especialitat moderna (patentada), fabricada especialment per a rentar les mans.

que el sabó MAGNA, pastilla verda, és l'únic que neteja del tot i dona l'asèpsia absoluta a les mans, deixant-les blanques i fines com el lli.

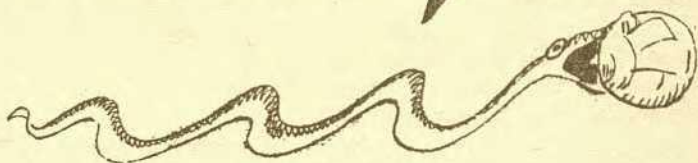
és una persona que té cura de les seves mans i li agrada veure-se-les blanques i netes com mai se les ha vist, renti-se-les amb sabó MAGNA, pastilla verda, a 0'80 i 0'40 pessetes, i per a la seva toaleta gastí sabó MAGNA de coco puríssim, a 0'60 i a 0'80 (segons *per-fum*), que és una altra meravella.

Productes "MAGNA"

Diagonal, 339, 1.º, 1.ª

BARCELONA

LLETRES OLÍMPIQUES

«París, 4-5-1924.

Estimats sidralistes:

Ja sóc a París i dec confessar que de bon grat no m'en mouria mai més. La gent d'aquí dalt són més sidralistes que nosaltres. No tenen cap mena de bogeria pels «asos» i la xocolata va sense cromos. Si a un editor desgraciat se li ocorregués posar a la venda una col·lecció de postals d'en De Vázquez, faria un negoci que faria riure i acabaria tenint d'anar a captar.

Un futbolista és com un altre mortal qualsevol i no aixeca *al·luridos de entusiasmo* ni *exclamaciones de júbilo* quan fa acte de presència en qualsevol espectacle públic a l'Avinguda dels *Champs Elisees*.

L'altre dia em vaig assabentar de la surra que va rebre el «Barça» amb l'«Irún», i això em féu adonar de lo molt encertats que van els francesos no idolatrant els seus jugadors. He llegit també la carta que publica el *Baul Deportivo*, signada pel soci número 264 del «Barça», i la trobo molt encertada i molt sensata. Però tot el que diu aquest senyor, nosaltres fa un any que ho venim repetint diàriament, i ens deien antibarcelonistes. Estic satisfet de què a l'últim tots anem d'acord.

He visitat els pabellons dels atletes nordamericans i m'he quedat veient visions. No es pot demanar més mètode ni més disciplina. Toquen una campana per orinar, una altra per estor-

nudar i una altra per fer el cigarret. L'entrenador, Mr. Haighacuit, m'ha explicat els procediments de què s'ha valgut per aconseguir una disciplina tan espantosa. Diu que els seus atletes no tenen cor ni esperit. Són com una mena de rellotge que ell s'encarrega de què funcioni, i ni el fred, ni la calor, ni les dones, ni l'alcohol poden espantar-lo.

Quan he sentit això, he pensat amb en Sami i en Zamora, tan castiços i tan canviabls, i tot jo m'he esgarriat. Els nostres farien un gran paper a la «Manigua».

Prop d'un riu, al costat d'una acàcia, he vist una caseta d'as-

pecte humil, que de primer antuvi he cregut que era un estanc, i ha resultat ésser el pabelló destinat als nostres atletes. Per l'aspecte de la caseta he calculat l'èxit de la subscripció oberta pel Comitè Olímpic. Es veu que ningú s'ha desdinerat.

Estic esperant amb candeletes que comencin les lluites, car, del contrari, aquesta secció aviat semblarà un cementiri.

Feliciteu de part meua a *las huestes comandadas por Paulino Alcántara*, que diu en Rocha, i trameteu-los-hi el més profund agraïment d'aquest humil servidor de qui li plau,

ESQUIMAL DE GRATALLOPS

L'ENFERMETAT DEL SOCI

—No tingui por, senyora, que no serà res. Només té 6 a 1 de temperatura.

EN CUSCUNILLES A MADRID

García Cernuda, el Magnífico

A Madrid i d'arròs

Un servidor, en Cuscunilles, té cops amagats. Un d'ells, un blau a la carcanada; m'el va fer amb un bastó i amb *dolo*, un atleta de l'«Espanol» perquè vaig dir-li que en Zabalá té tipus de camàlic. Però ara jo em desgarriava. Lo que els hi deia ho deia per a di'ls-hi que havent-me un amic entranyable que fa cinc dies em va presentar en Dova, ofert un bitllet d'arròs per a anar a Madrid, vaig arribar-me a la Cort amb tres objectes:

Primer: un carril.

Segon: parlar del crim del correu amb en Rosich.

Tercer: veure a en García Cernuda.

El primer objecte arribà amb 12 hores de retràs. El segon, vaig conseguir-lo sense gaire dificultat. En Rosich s'hi desfà quan troba un català amb qui poguer parlar malament d'en Gamper. I el tercer objecte, o sia el contemplar d'aprop en García Cernuda, el vaig portar a cap un cop averiguat quin dia l'ensenyaven.

La entrevista

No es creguin, que anava un xic esverat al trucar a la porta. No hi estic fet jo a parlar amb peixos grossos. Surt un fàmul i em pregunta qui sóc.

—En Cuscunilles, per a servir «a Dios y a usted».

—¿No es árbitro colegiado?

—¡Ni los miles! Servidor es ta-rregada, ¿sabe?

Sento, a dins, fosca i hecatòmbica, una veu de regadora:

—¡Que se vaya a la porra este pelmazo!

El cor em va fer un brinco. Però era un malentès. M'havia pres per en Milego. A la *cuenta* en Milego i jo tenim la veu en *re bemoll*.

L'home està empipat amb els de la Llevantina que s'han jurat donar-li la llauna, i en sentint parlar valencià ja bufa. Si fins ni la *Marina*

vol sentir per allò de les «Costas de Levante...»

Els tres

Em varen fer passar a un rebedor istil Romanones. Allí em varen saludar tres criats, baixos tots tres, malgrat ésser *altos empleados*.

—¿Quién sois?—vaig preguntar amb veu dolça.

—Soy el «secre» primero.

—Y yo el segundo.

—Y yo el tercero.

Menu. Els ho diré sense musica. A l'un el va col·locar en Maura. A l'altre en Parajes. I a l'altre... justa! en García Cernuda. Es veu que ningú es fia més que dels seus. Aquesta confiança dóna gust.

La casa o «maison», que diuen a França

En García Cernuda, amable com un directiu amb un «presunto asocio», va ensenyar-me la casa. Ni mai que ho hagués fet. La nostra saleta del ventilador és una juerga de dissabte comparada amb la sala de Juntas. Vostès han vist en Rosell? Doncs allí encara fa més tristesa i respecte. Figurin-se una sala amb panyos negres i vigues vermelles, i un bagul, i llumeneres de l'any vuit i mobles de convent, negres com l'Alcàntara...

Al entrar-hi em va semblar trobar-me al Refectòrium. S'em va glaçar fins l'escupina.

—Estos muebles, que tan sencillos parecen—va dir-me en García Cernuda,—han costado veinte mil del ala...

—Repanís! Pues a primer golpe de ojo parecen aventureros!

—Sí. Lo adquirimos a un mueblista que es un hacha. Es mi cuñado.

—Ah! Si que dallonsas, dons!

Ara, si jo fos maliciós, diria quelcom. Però no ho sóc...

«La caja vacía», del programa Ajouria

Una pregunta em feia pessigolles a la gola i no sabia si sortir o no.

Per fi va sortir:

—Ascuche y desimule: ¿Cómo están de pafias?

—Pelados. No hay una malla.

—¡Repebetero! ¿Y aquellas 55 mil que les dejó Ruete, el del chocolate?

—¡Psh! ¡Han venido a Madrid tantos delegados! ¡Y todos comen con tanto apetito! En Lhardy y en Touriné ya los conocen.

—¡Vatua el aigua-cuit!

—Sí. Se han comido todo lo que había y lo que produjeron los partidos de selección.

—Que no son pas romances. Pero, ¿cómo iremos a las Olimpiadas sin panís?

—¡Ca! Damos sablazos.

A París, o quants més serem, més riurem

Un'altre pregunta em passà per la gorra. I també sortí:

—¿Y usted también hará cabo a París?

—¿Cómo no? Va todo el Comité. Además van: Leumel y Carcer, como cuidadores; Aguirre, como médico; Prentland y Berraondo, como entrenadores; dos masajistas...

—¿Femellas?

—No, hombre. Masculinos. Un profesor de guitarra; un limpiabotas i una comadrona amiga de Berraondo. ¡Ah! Y cuatro *referees*...

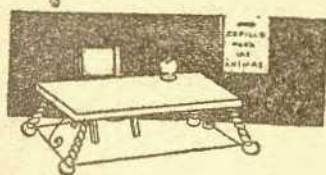
—¿Va Llobera?

—Sí. También querían ir Colina y tres más...

—¡Mira que tal! ¡Qué murrios!

—Pero se han hecho repicar. Los hemos descalificado.

—Fora noses!...

El quarto fosc

Després em va fer entrar en un quarto fosc.

—¿Aquí, qué hay? ¿Los malos endresos?

—No. Esto es el local del Colegio de *referees*.

—¡Panoplia! Pero si no caben más que dos y con prou faenas!

—Es que cuando se reunen más de dos van a hacer junta al café de la esquina. Pero como tienen que estar instalados en el local de la Fede, pues... les sacamos un alquiler. Siempre hay para pagar un vermouth a un delegado de pocas pretensiones...

Final (Teló ràpid)

En això se sent fora una veu mascle... En García Cernuda es posà violent...

—¿Usted debe tener trabajo, eh?

—em va dir.—No haga cumplidos. Li feia nosa. Qui hi hauria? Potser un enredo?

Al sortir vaig veure en el rebedor,

amagant-se la cara, el president del «Athlétic» de Bilbao...

Ja en el replà, la curiositat me va vèncer... Vaig mirar pel forat del pany... Els vaig veure de xiu-xiu...

Si en Parajes ho veu... m'esgarri-fa de pensar-ho! Allò de Còrdoba

hauria resultat un incident sense importància al seu costat.

I ara, dissimulin si plego. L'amo ja fa estona que em fa mala cara... No vul·len enredos.

CUSCUNILLES

CICLISME

Com sia que la «Festa del Pedal» és festa caritativa, això fa que primer diguem quatre mots amb serietat.

Degut a certes dificultats que sorgiren, ningú es creia que enguany resultés amb tanta esplendor i harmonia.

La protesta que hi havia amb moltes firmes, no es dugué a cap. No fou veritat que cap club tingués projectada una excursió a part. Hi havia ciclistes com ningú podia imaginar-se. Premis, més que altres anys; i recaptació, també batent tots els *records* anteriors.

Un discurs de salutació d'en Canto, molt ben encertat i ben escoltat per tothom.

I ara, de cap al sidral, per a inspirar-nos en la nostra tasca...

La puntualitat de la sortida féu figa, com també en féu el «S. C. Català», de no presentar l'acostumat camió engalanat com ells saben i amb música *por dentro*. De seguida notàrem que el festiu Ullés no deu ésser de Junta.

Si nosaltres tinguéssim porta oberta a aquella casa, els hauríem brindat el nostre íntim amic «el Chato», per a que hi hagués anat amb la seva banda «La Violeta» (*manubrio*), composta de seixanta professors encaixonats.

A Montcada, el senyor Pepet s'estava assegut al peu de la carretera amb una llàgrima a cada ull, com un cigró remullat. El veterà de tots els veterans plorava amb tendre sentiment.

Segons ell ens digué, plorava perquè no es veia amb prou forces d'arribar a Terrassa, donant la mitja volta al mont. La mateixa pena que tenia per ell—digué, —la tenia pels marrecs Graupera, Crespó, Fontdevila, Camacho, Serra i altres i els nascuts durant l'any, que entre tots i junt amb «belles dames» donaven relleu a la festa. Després —continuà,—aquests motoristes m'atabalen; en menys de què canti un gall que no sia mut, ja t'han llençat dalt d'un camp. Els agrada escombrar la carretera, però hi deixen pols. Ves si ells no podrien celebrar la seva festa per Sant Cristòfol nano o Santa Quitèria, i no per Sant Nyèbit, primer diumenge de maig.

—No es perjudiqui la vista, plorant, que a mitja edat no s'hi veurà. No es gastí més llàgrimes, que no n'hi restaran per al nostre enterrament. L'any que ve abusarem de la nostra influència que tenim amb en Cèsar i farem treballs per a que aquesta benemèrita festa es faci a Barcelona, puix mai s'hi ha fet i també hi ha pobres. Llavors hi anirà vostè i tota la quitxalla i requincalla de «nenes».

El deixàrem fent el trago per a fer-se passar aquest mal ídem, i seguïrem la caravana ciclo-moto-automobilista, vers Terrassa.

L'arribada, cap any com enguany. Fou més duradera que el repartiment de premis de la cursa «Robinson», que del divendres que es començà i no saben l'any que finirà. Els terras-

sencs tregueren tots seients de llurs cases perquè es cansaven d'estar drets veient passar nyèbits.

Un home vellet digué a un seu company:

—Veus aquests minyons? Són els esclaus del pedal.

A Terrassa no s'hi cabia. Fira, romeria i la «Festa del Pedal», feren impossible la nostra tasca.

Això i cares xamoses que vèiem ens treien les engúnies passades durant el transcurs de la carretera.

No sabem si els que nosaltres deixàrem darrera, ja hauran arribat sans i bons... per passar vuit dies al catre.

La cursa de cintes fou interessant. Unes cinc o sis formoses

nenes feien comentaris. Una, la més revinguda, deia que la seva cinta l'havia obtinguda un bordegàs lleig. Ei, Mònica! Aquí no n'hi ha, de *feos*! Si aquell minyó que duia *polvos* de carretera el veiés amb *polvos* dels que vostè gasta, potser estarien tants a tants!

El retorn, per la majoria de ciclers, fou més dolç. Cada mitja hora sortien bicicletes elèctriques plenes d'excursionistes, i el furgó, de... màquines.

No allarguem més la «Festa del Pedal» perquè tenim el text destinat al número extraordinari.

Pel mateix motiu no donem la llista de la subscripció d'en Janer.

PARET MET

—I escolti: aquests «asos» es varen portar com altres vegades?

—De cap manera. Aquests «asos» varen jugar fent la *siesta*. Massa convençuts del que valien.

—Vaya, vaya!

—El més trist, és que una Junta com la nostra, que s'està fent malbé la salut al darrera del club, que té de normalitzar i corregir actuacions d'altres anteriors poc encertades, quan ho té tot a punt de solfa es trobi amb els jugadors que li fan la traveta.

—No s'hi amoïni, que de desagraïts l'infern n'és ple!

No varem voler sentir ni un mot més. Estàvem satisfets. Però ens assaltà un dubte: allò que ens havia dit en Guardiola, era una entrevista, o eren els Evangelis. Els llegidors perspicaces de seguida compendran que eren els Evangelis.

DOVA (FILL)

Una entrevista amb en Guardiola

En Guardiola es va brindar amablement a satisfer la nostra curiositat. No cal dir que ço que nosaltres volíem era que ens expliqués el més inexplicable de la catàstrofe de Sant Sebastià.

El nostre entrevistat es tregué una petaca, encengué un cigarret i ens preguntà:

—Fuma, vostè?

—Sí, senyor; una mica.

—Doncs faci el favor de donar-me un misto.

Li donàrem un misto i escupírem, per estar més en caràcter. En Guardiola llençà un parell de glòpades de fum, es gronxà amb la cadira i es disposà a deixar-se entrevistar.

—Digui, jove, digui.

—Primerament, voldria saber si és veritat allò que fan córrer, de què uns quants jugadors es negaren a jugar si no se'ls avençaven unes quantes satisfaccions.

—Fugi, home! Això són *cuentos* de la vora del foc!

—Doncs, com pot explicar-se la *debâcle*?

—Molt senzillament. Vostè sap què és un «as»?

—Sí, senyor.

—Es un trumfo, oi?

—Sí, senyor.

—Que no el mata cap més trumfo, oi?

—Sí, senyor.

—Però si vostè i jo féssim el burro, l'as seria el mateix as?

—No, senyor.

—El mataria la «grogà» a l'as, oi?

—Sí, senyor.

—Doncs la «grogà» va ésser l'«Irún».

Un servidor (encara que hàgim començat dient *nosaltres*, ara és un *servidor*; no ve d'aquí) es va quedar veient visions. En Guardiola tenia tota la raó. Cent Trabals que vinguessin es veurien obligats a rendir-se a l'evidència.

AUTOMOVIL

lo desea futuro portero. Pagará cuando sea «as».—Escribir a XUT! 82343982174.

EN PEIDRÓ

Sembla que en Peidró a l'últim anirà a reforçar la davanterra de l'«Europa». Així ens ho ha assegurat una persona que té fama de formal.

...Però com que ja ens han aixecat la camisa tantes vegades, no ens fem responsables de res, car no volem ficar els peus a la galleda.

Si hi va *bueno*, i si no hi va, també.

Ara, això sí, nosaltres ens jugaríem una barnilla de paraigua contra sis escuradents, que hi anirà.

...Però, ho tornem a repetir: si no hi va, *no se admiten reclamaciones*.

La empresa no responde de las alteraciones que pueda sufrir el programa.

CARTA OBERTA

LA SURRA

AL SOCI NUMERO 264
DEL «BARÇA»

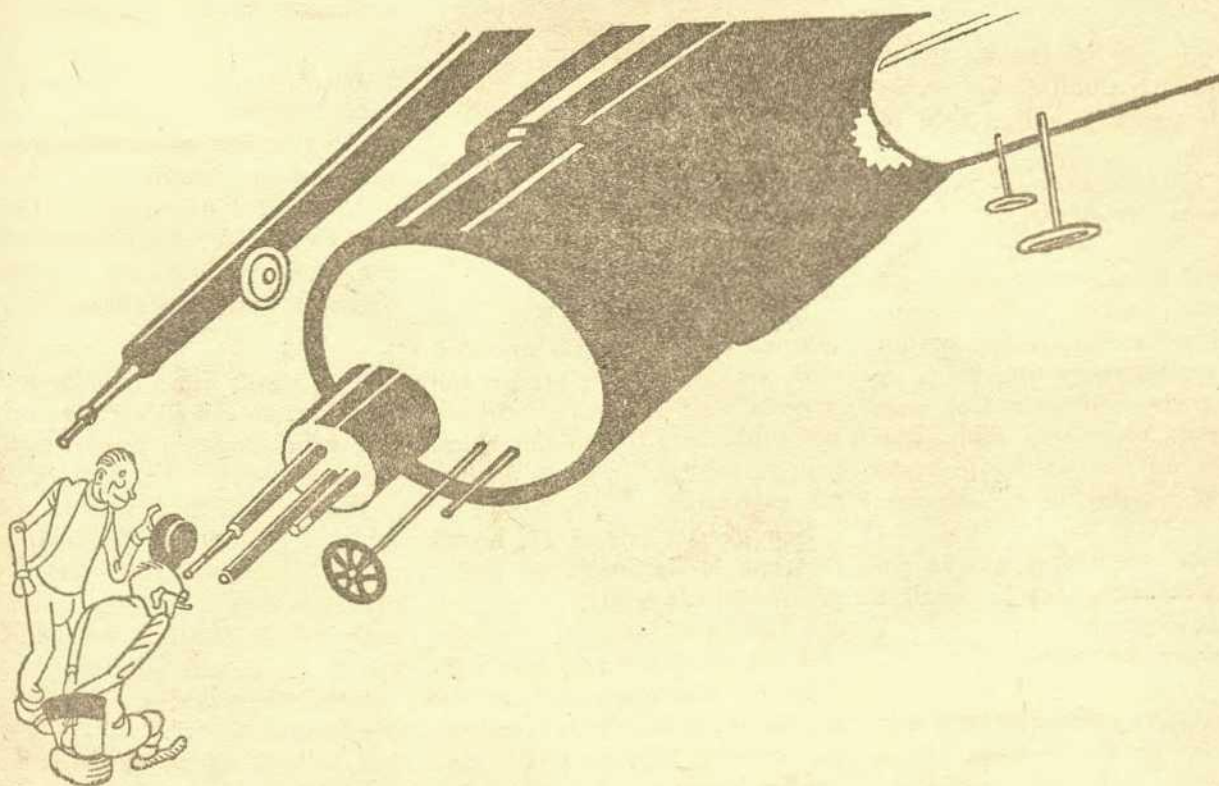
Muy señor mío: Yo soy un mortal que no blasona de técnica ni de táctica, humilde y buena persona, bueno, amable, servicial, franco y padre de familia, honrado a carta cabal y esposo de doña Milia. Vivía feliz pensando cumplir bien con mis deberes, puntual pagaba colegios, comestibles y alquileres. Mas ¡ay! mal haya cien veces quien inventó el chocolate, un corazón que latía por su causa ya no late. Surgieron de las entrañas

de la libra empaquetada un despeje de Surroca, de Zamora una estirada, una contra de Carulla, un *dribbling* de Samitier, una centrada de Sagi y un pase de Pellicer; y en familia digiriendo después del frágil yantar, pasábamos discutiendo sobre el arte de chutar. A tal extremo llegamos subiendo fuerte los tonos, que el chocolate tirábamos por coleccionar los cromos. Un día, de cruel memoria, nuestras mentes exaltadas forjaron futuros lances de luchas encarnizadas, y hartos del gozar incierto

de imágenes mal grabadas, decidimos asistir a las lides enconadas. Esbrincamos a placer, aplaudimos a rabiar, pedimos penals a gritos sin temor a molestar. Mas como cada domingo nos costaba un potosí, la propia, yo y la canalla nos hicimos socios, sí, y tuvimos preferencias, adoramos a los «ases» y ensalzamos a los astros persistentes y tenaces. ¿Por qué os cebáis, pues, así, en mi número elevado? ¿Por qué me culpáis a mí, si el más culpable es el Hado? No, no, no y cien veces no; prefiero firmar la baja y que el color azul-grana sea mi humilde mortaja.

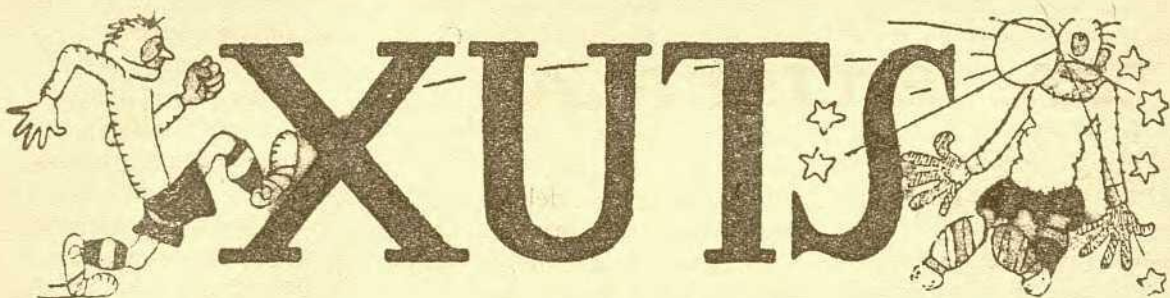
DOVA,

Soci núm. 46.733

MIRANT LA LLUNA

- Ara estan jugant un partit de futbol.
- I què? S'assembla amb el futbol d'aquí?
- Clavat! En aquest moment estan apallissant el reflí...

Els onze mil estan disposats a fer-ne una de sonada. Diu que quan veuen un cromó de la xocolata amb l'efígie d'un jugador del «Barça», els ulls els surten del cap i tots es trasbalsen.

Això és el *crepúsculo de los dioses*.

La pluja és l'enemic principal del «Barça». Per això els clubs de les altres regions, el dia abans de rebre la visita del club degà, ja fan *rogativas*.

El més castís, és que mai els falla.

El que més ens dol, és que de tot aquest batibull d'aquí un parell de mesos ja ningú se'n recordarà.

...I els professionals continuaran essent *amateurs*.

Males llengües fan córrer que en Sami ja no és al «Barcelona». Nosaltres no ho creiem, perquè això representaria una baixa de més de cinc mil socis. Car, com diu molt bé el soci núm. 264, del set mil per amunt tots són socis d'en Sami, no del «Barça».

També fan córrer que la parella Planes-Surroca ha sortit a canviar d'aires.

Tampoc ho creiem.

Uns altres de més atrevits afirmen que en Piera passa definitivament a l'«Espanol».

Això encara ho creiem menys. Tot plegat són ganes d'enraonar.

Mossèn Lletuga ha excomuni-

cat set jugadors del «Barça» per encàrrec de la Directiva.

Ens fa l'efecte de què no en treurà res, car justament eren els més ateus.

Es torna a parlar d'en Gamper.

Nosaltres que ens creiem que s'havien acabat els *partidos tur-nantes*!

Es probable que l'equip que té d'anar a l'Olimpiada sigui variat, en vista dels últims resultats del campionat d'Espanya.

Però no és possible que cap futbolista deixi de rentar-se amb sabó «Magna».

L'«Alcodian» ha vençut el «València» per tres gols a zero.

Els comentaris van a càrrec del públic.

L'«Espanol» està fent una *tournee* per Andalusia que deixarà senyal. L'*score* mínim són 35 gols, i a l'equip que els passa pel cap clavar-li una panadera, li endinyen 640 gols i es queden tan trempats.

Sempre ho havíem dit nosaltres que la davantera de l'«Espanol» faria forrolla.

A cau d'orella i amb molt misteri, ens han assegurat que tot lo d'en Peidró és pura mandanga i que és més de l'«Europa» que en Mates.

Pst! No ens comprometí, ara, vostè!

Entre les persones que es varen desmaiar a Canaletes el di-

mebres passat, hi figura el senyor Boix, fabricant de rellotges.

Fem vots per un ràpid restabliment.

A la pàgina 3 d'aquest extraordinari diu «caponat» en lloc de «campionat».

Dissimulin, perquè el nostre dibuixant és dels que es varen desmaiar a Canaletes.

Las bajas son considerables.

Això, encara que ho sembli, no és cap *parte* de la guerra.

En Zamora ja no gasta *mas-cota*.

A la *cuenta*, en La Riva troba que això no fa *serio*.

Mal fet! Un vegada en Quicoff va regalar un *medallón* amb un «13» com una casa, i aquell dia li va sortir un mussol.

En Cubells es va enfadar amb la Directiva del «València» perquè no li donaren prou... satisfaccions.

Però els de la Directiva són febles i el varen cridar, i... llegeixin, que parla l'interfecte:

«*Hace breves días fui convocado por la directiva del Valencia F. C. a una reunión en su domicilio social, y mediadas explicaciones por ambas partes sobre cierto incidente que me obligó a dejar de figurar como jugador de dicho equipo, me satisficieron hasta el extremo que no he tenido inconveniente de ingresar de nuevo en el equipo, haciéndome eco de que éste era*

tambié el deseo de la directiva.»

Bé, sí..., quant?
Ché! Se't felicita.

Els de l'«Europa» han anat a Madrid i han estovat els «athlètics» per 6 a 0.

Vet aquí una nova que hauran rebut amb gran satisfacció els «barcelonistes».

El «sis» és un número fatídic!

N'hi varen haver que esquinçaren el carnet; altres que, no podent-se empassar el sis, van beure sidral; alguns que pensaren (sols hi pensaren) amb el sublimat, i els altres, que són els peixos grossos, se'n rentaren les mans, com Pilats.

Ara, que així com a Pilats li varen quedar brutes, a en Cardona li han quedat completament blanques, gràcies al sabó «Magna».

A Atocha, l'únic que va defensar amb braó els colors catalans va ésser en Pasqual.

...Que dóna la casualitat que és madrileny.

En Cella ha triomfat a Madrid. Segons els telegrams i el que ens han dit, va estar espectral.

Ja era hora de què hi hagués un Cella que triomfés!

Es susurra que es farà una vetllada a les «Arenas» amb el combat Uzquidum-Nilles.

Si els aficionats a la boxa no es tornen bojos d'alegria, és que ja no són aficionats.

En Peidró va jugar amb el «Sans».

Ben fet, noi! La qüestió és despistar! Per la nostra part, confessem que ja no sabem per on naveguem.

En Germà regalarà cinquanta mil xiulets per anar a xiular, el

diumenge vinent, a l'equip del «Barça» al camp de Les Corts.

Confessem ingènuament que, malgrat ésser una propaganda, ho trobem de molt mal gust.

Els campionats del grup «A» i del grup «B» han volat.

Sort que ens queden els «asos» i els internacionals.

Sempre és un consol.

Deportes publica a la primera pàgina el retrat d'en René.

Això li valdrà l'antipatia d'una colla d'aficionats. Aquí no volem més *fenómenos* que els nostres.

Sabem una colla de notícies tan esgarrifoses, que no gosem publicar-les per por de què ens trenquin la cara. Si tenen confirmació, la setmana que ve els prometem un XUT! que n'hi haurà per sucari-hi pa.

En La Riva no cap a la pell, veient el daltabaix que han sofert els «asos» del «Barça».

D'aquesta feta en Juanico li sembla un *fenómeno*.

En Cros, a Madrid, no ha engrescat.

I en Xavier ha sigut el trumfo de la colla.

Noi, Cros, ens fem vells!

En Patxot, a Sant Sebastià, es va comprar—segons ens diu un que hi era—sabates, barret, mitjons, camises, etc., etc.

I es va descuidar de comprar-se un cabasset.

Sembla que els ànims es van calmant i que els 11,000 ja no pensen en resolucions extremes.

Ara demanen assemblea «per a estudiar la manera de què no es repeteixi lo d'Atocha.

Res de *resoluciones extremas*. Potser que els apugéssiu el sou?

Nada menos que sis delegats

de la Catalana varen reunir-se a Sant Sebastià el dia de la tunyina.

¡Ahora lo comprendo todo!

La Comissió d'actes de la Federació ha dimitit.

La causa? La que diuen, no la sabem. Però, en canvi, sabem la que no diuen, que és que no els deixen viatjar.

Hi ha qui acapara el quilomètric...

Les mares respectives de dos jugadors varen portar un ciri cada una a la Bonanova, per a que el seu club guanyés...

Quin amor al club!, diran vostès.

No siguin cànides *palomas*. Es que ja tenien pensat que els seus nois demanessin augment de sou...

A en Sancho i a en Carulla me'ls han amonestat per la seva feina ensopida d'allà dalt...

Diu que no hi tornaran pas més!

Sembla que en Surroca i en Planes tenen ordre de buscar-se feina.

Tot just ara que el «Fortpienc» té l'equip complet...

I que no vol pas canviar els defenses!

Un xafarder ens diu que sí que hi va haver *ultimatum*.

Sembla que demanaven que la dieta de deu naps fos de vint i que se'ls firmessin llicències en blanc...

Tanmateix, val més perdre el campionat, oi, Cardona?

Escolta, Nogaréda: i si de tot això en feies unes *saudades*?

L'adroguer de la cantonada ens pregunta, estranyat, creient que ho sabem tot:

—Quina influència poden exercir, sobre les malalties de certa

mena, els resultats del primer equip del «Barça»?

Ens fa aquesta pregunta, perquè la clínica d'un doctor «as», de nombrosa clientela, es veu deserta després del magnífic resultat de Sant Sebastià...

Quines coses té el món!

D'en Piera i d'en Sami ningú en diu res.

Es el que pensen: no convé esvalotar els coloms. Que hi ha massa colomars oberts!

A en Martí el volen enviar al segon equip.

Els del segon estan indignats.

Entre el «Barça» i el plomífer d'El Diluvió hi ha guerra encesa.

Els del «Barça» el volen fer callar i no poden.

Es veu que no és tot u parlar amb magos del balon o amb periodistes... no adictos.

A València tenen un club que es diu *nada menos* que «Fraternitario F. C.».

També són ganes de rifar-se el públic, oi?

La Directiva del «Barça» es va deixar convèncer i accedia a allò de les «licències en blanc».

Però la massa, diu que no està per brocs i que els desertors mereixen estar un any «a pa i aigua».

Cruels!

A l'Alcàntara me'l jubilen. Així ho varen acordar en un moment d'enfutismament, els homes seriosos que menen el carro del «Barcelona».

Nosaltres confiem veure'l jugar l'any 1928...

A mig sou!!

Justo castigo a su perversidad...

Aún hay justicia en la tierra.

Talla que tallaràs...

Per variar, i a petició de *numerosas y distinguidas familias*, fem aquesta secció a base d'uns retalls de *Deportes*.

Som-hi:

«Aceptada la posibilidad de una mala actuación por parte de uno o varios jugadores del equipo, aún en el caso de tratarse de los elementos más caracterizados, no comprendemos tampoco el tremendo descalabro sufrido por el Barcelona y, de rebote,— y esto es verdaderamente lo más sensible...»

No ho entenem ni de bote-pronto.

«Y nos preguntamos: ¿qué se hizo, pues, en Atocha del quinteto atacante barcelonista? ¿Lograron superar los delanteros blancos a los azul-grana?...»

Què els sembla a vostès? ¿Lograron superarlos? Si no n'estan segurs, ho anirem a preguntar al «sereno».

«Hay que confesar, aunque al hacerlo padezca nuestro amor propio...»

«Y a fuer de sinceros hemos de confesar...»

I combregar, no?

El corresponsal de Madrid passa la mà per la cara a tots els poetes de *Deportes*. Amb motiu de la visita de l'«Europa», diu el següent:

«Hemos sido visitados—gratamente visitados,— por el Club Deportivo Europa, de Barcelona, el simpático «once» catalán que ha venido a contender amistosamente con las Sociedades Racing y Athletic de Madrid...»

Comença bé.

«No voy a reseñarlos los partidos porque ya tiene lugar adecuado en otro sitio de esta revista, pero como comentario de ello básteos saber que he deplorado que la visita del más simpático de los equipos catalanes no haya

sido más breve, ya que en su segunda actuación ha hecho desaparecer la buenisima impresión que el primer día nos produjo...»

Caram! Això ja és més pelut! Es a dir, que el segon dia, que l'«Europa» va guanyar per 6 a 0, no li va fer tan bona impressió? Aquest «paio» se'ns passeja.

«El resultado en el marcador no puede daros idea del juego que en el campo se desarrollaba en ambos partidos, porque el elevadísimo «score» que alcanzaron los catalanes en el segundo encuentro, fué debido únicamente a que jugaron sin enemigo enfrente; y si hicieron seis tantos fué porque seis veces tiraron al marco contrario; y su puerta no fué forzada porque ninguna vez lograron los atléticos llegar hasta ella...»

Això és lògica i el demés són trons!

¿Para qué seguir?, que va dir aquell. Deixem-ho estar i la setmana que ve tornarem a tenir material per aquesta secció.

EXCENTRICO

que sepa hacer cabriolas y chistes, lo necesita Comité desgraciado para olvidar penas.—Escribir a doctor S. (Federación Catalana).

L'hora del correu

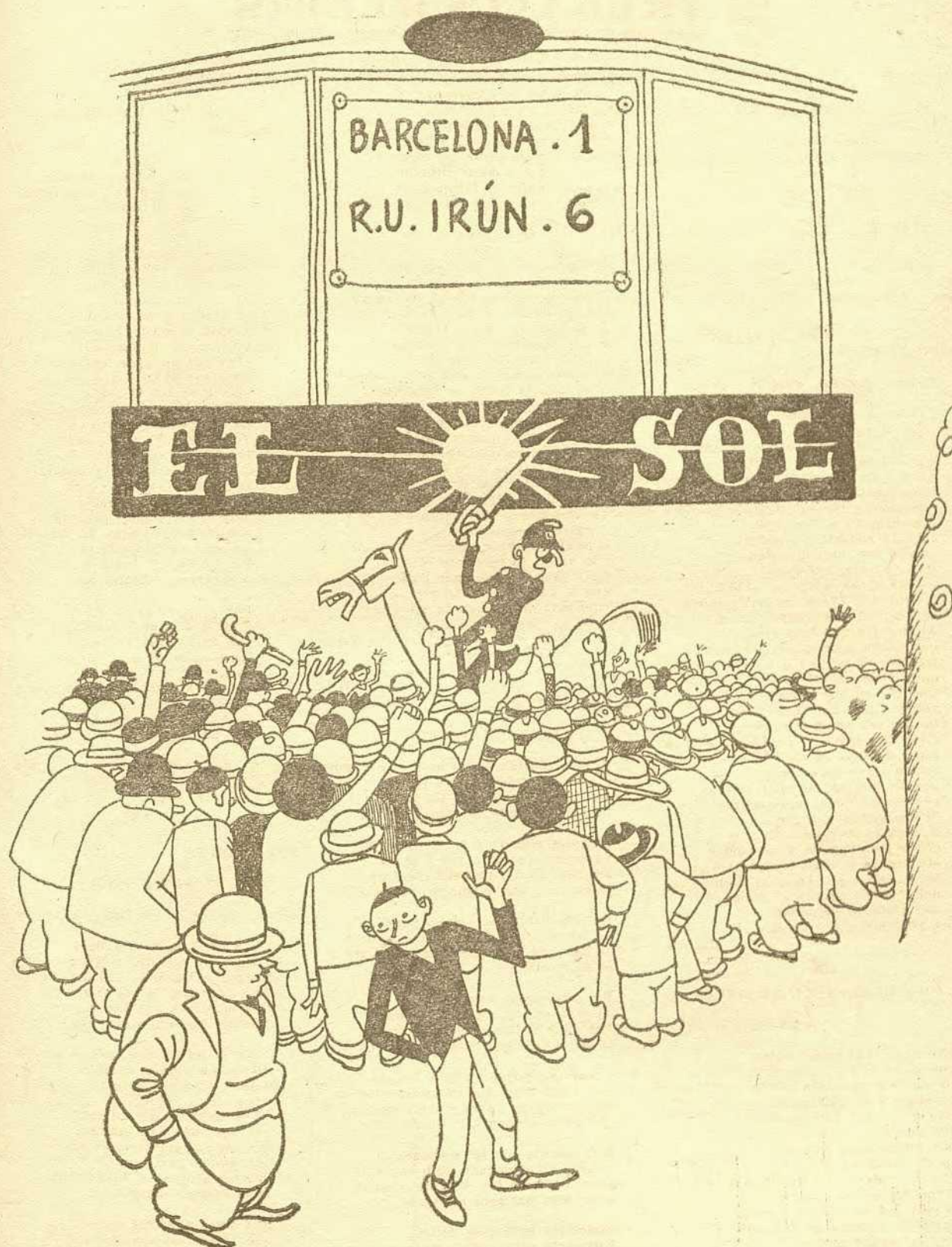
Un soci d'Alella.—De quin? De l'Alella blanc o del negre? De totes maneres, sigui del que sigui, ço que ens envia és massa local.

Loyam Sefar.—Lo de vostè no està malament, no; més aviat és catastròfic.

Burgués.—Tenim projectada una reorganització que deixarà satisfet al més exigent. Quant a boxa, té tota la raó, però encara no hem trobat l'home que ens falta. Paciència.

Tripallocavipasec.—Massa mordas.

S. P. (Lleida).—Amb llapis no podem reproduir-los. Han d'ésser amb tinta xina.

—Escolti, jove : què ha succeït alguna de sgràcia?

—Sí, han aixafat el club degà.

FOCS FLORALS DEL «XUT!»

TREBALLS REBUTS

L'AMATEUR

Lema: «Marron, que deia aquell...».

Panís, panís (1)
vol l'amateur,
panís, panís
que fa jugar
panís, panís
que bé ho fa fer
panís, panís
que fa guanyar.

TRIPALLOCAVIFASEC

(1) Calers, pasta; derivats d'afinixar la mosca, puginar, etc.

L'AMOR AL CLUB

Lema: «Pesetas, Pesetas i Pesetas».

¿Amor al Club habeis dicho?
¡Ara sí que m'han fumut!
¡¡Sant Cristiá!! si no coneixan
que vol dir «Amor al Club»
ni el socio que paga i calla
i mol menys els jugadors
que tan bé fan el paveró
i acostuman a fer «gols»
cobrant comisió i propina
com si venguessin melons!!!...
Que jo vaig equivocac?...
Qu'ells tenen amor al club?...
¡Peró sí el «Valencia» els compra
com aquell que compra un ruc!!
Al jugador que l'importa
que'l Club sigui o no Campeón
mentres ell cobri i li diguin
que's el mago del balón?...
Que penses que quan a un refli
per poc mes me l'esmicolan
ho fan per amor al Club?
¡No! Es perque al perdre no cobren
i per defensa la «pela»
oriden i fan espavientos
pensen que en no esser pesetas
per ells lo demes son quentos.
Si fins s'arribat a dir
(i pena fa de pensar-hi)
que's gols entrats a un porter
els pagaba el Club contrari!!!...
En fi, aquet es l'Amor al Club
dels que els agrada el champagne;
son amor es la peseta
i aborreixen el sidral.

ROSCOFF

ELS SOFRIMENTS DE L'AMATEUR

Lema: «En el sofá».

¿No es verdad angel balen
que estando en aquet recó,
jo amateur te hablo milló
de amor i de sofriment?
¿No es verdad bell paradís
que con nou pelas per cap,
nos hubiesemos atipat
en el restaurant París?
¿No es verdad que aquell dia
si no hubiesemos anat,
el reloj no me hubiesen birlat
haciendo bruema al trambia?
¿No es verdad que en Pelaó
que sólo era un capitá,
a un gobernador volia pegá
haciendolo anar al recó?

¿No es verdad que Milego
molt antes de començar,
queria a su país tornar
sin rellenar su talego?
¿No es verdad que en Juliá
no podrá ensenyar las formas
i un año espolsan alfombras
con el capitá el faran aná?
¿No es verdá que las gracienas
si no juega en Juliá
ni corsé se quieren posá
i sembraran unas pencas?
I esa carta que el Barcelona
ha escrit ab gran cortesia
que's espormens tenim ciudania
por quedarnos com la mona?
Y si acaso no hubo fressa
y sin armar broncea salimos
fou por aquellos marinos
que nos arrojó la escuadra inglesa.
Y si nó... la carne se venderia
del Europa, a uno cinco;
del Barça, a cuatro vint;
¿no es verdad paloma mía?
¡Amateur! os imploro voto a tal;
i es alló que os digo siempre
a mi me coje mal de ventre
si veo un joe formal.
Ya veis que es caso raro
y casi bien morrocotudo
lo negro, lo veig osouro
i lo blanc, lo veig mas claro.
No sigais amateur por Dios
que si de aixó llaman esport
vale mas que venga la mort
y se nos lleve a los dos.

TEM TERAP

L'AMOR AL CLUB

AIMAN AMATEURISTA

Vaig a mostrar-los-hi amb pochs mots
i amb la venia de tots vostés,
que encar que jo no tinga calés
no's pensen que caresea d'amors.

D'amors n'he tingut, sí, diferents,
i tots ells ven virginals i purs;
fins que un dia tots ells insegurs,
caigueren, per surgir-ne d'ardens.

No soc d'aquí, empró no però
no tinga igual que's altres lo dret
de anar un club que promte pot ser
el de mes fama de la nació.

Em referesc al dels onze mil.
Al club mes simpatic que conec.
Per ell han llençat quiscún reneç
fanatics de's que están en perill.

Encar que perdé en San Mamés,
—San que d'eix dia no puch veurer—
dec ser franc, i si'm volen creurer,
que's ara euan m'he l'estimo més.

No's pensin que tal estimació
m'ague sigut pagada amb cap ral!
Empró si aixó fós, senyors, formal;
no'm fora pas gens anutjadó.

Estimaria amb més deliri.
Estimaria amb molt més fervor.
Estimaria... fins que mon cor,
ric, ja, s'apagués com un ciri.

RASAGRA

TEMA LLIURE

AL «F. C. BARCELONA»

Lema: «Elogi».

Un verset vull dedicà
a un gran equip català,
per mirar si aixís treuré
el primer premi o el que te.
Escolteu, que està molt bé.

Són los grandes futbolistas
muy traviesos y murguistas.
Si en campeonato juegan
se matan y se apedregan.
Empezemos por Pascual,
portero es, fenomenal!
«Pero es un poco banal».
Le sigue Planas después
que lo es tot al revés.
Surroca es su compañero
pero hace muy el torero.
Torralba, Sancho, Carulla,
los medios más infernales
que ha registrado la història.
Por orden reglamentario,
siguen cinco delanteros
muy pepas y muy paveros
que juegan siempre al canario.
Siguen por abecedario:
Ptera, Martí, Samitier,
Alcantara y Sagi-Barba.

Por acabar les diremos,
si es que ganas tenemos,
que delanteros tenemos
los mejores y más buenos.

Cataluña, España entera,
orgullosa debe estar
de este equipo singular
que ha ganado su bandera...

K-K-TVA

TEMA LLIURE

SENSE TITOL

Lema: «Poca solta».

¿Que en Zamora del Real
Fan corre que vol marxar
perque a Valencia l'hi donen
mas pafies, si hi vol anar,
Son mentides que fan correr
tots els que l'hi volen mal?

¿Que el match que no's va acabar
del Barça amb el campió
actual, de Catalunya
s'hauria de celebrar
altra volta i amb un refli
que sapigués mes manar
que no pas el Valenciano
que aquell partit va arbitrar
gracies al qual el blau-grana
es el campió actual?

Son coses aquestes coses
que jo are no puc dir
perqué les muses propicies
no ho han sigut gaire amb mí.

EL FILL DE LA PORTERA

RECULL D'ITINERARIS EXCURSIONISTES

(Excursions a
realitzar en
un sol dia)

Tots els que preparen sortides de Primavera, deuen comprar el llibre aquest, que cita llocs, bel·leses arqueològiques, preus del viatge i durada dels trossos que han de fer-se a peu. No porta el "menú", perquè això va a gust de l'excursionista. ¡Camionantes! ¡Peregrinos! ¡Excursionistes! ¡Alpinistes y baix-pi...nistes! De venda en totes les llibreries i en la nostra Administració

NOVELA POPULAR CINEMATOGRAFICA

Publica cada setmana, posat en forma de novel·la, l'argument d'una de les millors pel·lícules dels millors protagonistes. Aquesta setmana publica:

El rey del radio

per ROY STEWART

Preu de cada exemplar:
25 cts.

Títols dels quaderns publicats:

1. Robín de los bosques.—2. El sello de Cardí.—3. La agonía de las águilas.—4. La casa del misterio.—5. Día de paga.—6. Una carrera en Kentucky.—7. El flirt.—8. Chiquilín y Chiquilín hospiciano.—9. Theodora.—10. ¡Qué tontos son los maridos!—11. Señal de amor.—12. Distracción de millonario.—13. La Duquesa Misterio.—14. Las apariencias engañan.—15. El triunfo de la vía férrea.—16. El excéntrico.—17. Amor de antaño.—18. Cobarde en apariencia.—19. El sello del silencio.—20. Su Majestad el Americano.—21. La voluntad de un hombre.—22. Besada.—23. Parodia de «Los tres mosqueteros».—24. Retribución.—25. Matrimonio accidentado.—26. Abnegación de madre.—27. Hora terrible.—28. El desquite de Garrison.—29. El juramento.—30. La Bohème.—31. El gatito montés.—32. Bajo la nieve.—33. Como un cuento de hadas.—34. Vidocq.—35. Las dos huérfanas.—36. Tess en el país de las tempestades.—37. Violetas imperiales.—38. La seducción de Afrodita.—39. Las dos tormentas.—40. Los amores de un príncipe.—41. Los dos sargentos franceses.—42. La eterna llama.—43. A galope tendido.—44. La muchacha que yo amaba.—45. Un frac para dos.—46. Salomé.—47. El viejo nido.—48. Una noche misteriosa.—49. Chiquilín, artista de circo.—50. Susana.—51. La razón de vivir.—52. ¡Terror!—53. La rosa de Flandes.

EQUIP DEL BARÇA